

Nina Kuclar Stiković

Jutri je v sanjah
izgledal drugače

Nagrada za mlado dramatičarko 2021

OSEBE

MAMA, Mirjam, 52 let
NAJMLAJŠI, Matej, 19 let
SREDNJA, Pavlina, 23 let
NAJSTAREJŠI, Luka, 27 let
OČE, Matjaž, 54 let
FANT, Rok, 46 let

PROSTOR

Hiša na slovenskem podeželju. To je hiša, ki nima zidov, vsaj ne opečnatih. Niti kamnitih. To so stekleni zidovi, sezidani iz kozarcev. To je hiša iz kozarcev na pečljih. Mogoče pa sploh ni hiša, mogoče je kletka, ali pa terarij, mogoče celo vitrina.

ČAS

Ko smo živeli med zidovi.

Prvi teden

Prvi prizor

13. marec 2020, 13.34

Notranjost družinske hiše. Velik osrednji prostor z jedilno mizo in dnevno sobo; v ta prostor vodijo vhodna vrata, skozi okna se vidi na vrt. V dnevni sobi na kavču sedi najmlajši, pred njim je mizica, na kateri ima buteljko vina in kozarec, poln rdečega vina. Na televiziji se predvaja serija Prijatelji. Dolgo ga gledamo, kako sameva in poskuša utopiti svojo žalost, mogoče samo dolgčas. Skozi vhodna vrata vstopi mama. Na obrazu nosi zaščitno masko, na rokah rokavice, skozi vrata postopoma prinese šest ogromnih nakupovalnih vreč. Na štirih piše Spar in na dveh Hofer, potem prinese še tri pakete toaletnega papirja in končno zapre vhodna vrata. Potem sname masko in rokavice, še enkrat odpre vhodna vrata in prednje vrže masko in rokavice. S poličke vzame razkužilo ter si razkuži roke in obriše kljuko. Pet vreč potisne na stran, iz šeste začne zlagati hrano. Vsako embalažo zbriše z robčkom, ki ga prej poškropi z razkužilom. Najmlajši še vedno gleda televizijo, zatopljen je v serijo. Znova si napolni kozarec z vinom. Zasmeje se, to je reakcija na televizijo. Zdaj ga mama pogleda in opazi kozarec z vinom.

MAMA: A si ti normalen?

Najmlajši ne reagira.

MAMA: Matej!

NAJMLAJŠI: Živjo, mami.

MAMA: Kaj je s tabo?

NAJMLAJŠI: Pa saj je že dvanajst.

MAMA: Zarad mene se lahko napijaš ob šestih zjutraj, ampak ne iz mojih kozarcev! A ti sploh veš, kolko stane ta kozarec? To je moj, *moj* kozarec Lady Hamilton! Matej!

NAJMLAJŠI: Kaj?

MAMA: A ga lahko, prosim, daš iz rok?

NAJMLAJŠI: Saj ga ne bom razbil.

MAMA: Kar pripravi 200 funtov.

NAJMLAJŠI: Kolk evrov je to?

MAMA: Matej!

Najmlajši odloži kozarec na mizo in začne piti iz steklenice. Mama jezno naprej razkužuje embalažo živil.

MAMA: A nimaš pouka?

NAJMLAJŠI: Danes smo meli sam tri ure.

MAMA: Kako to?

Najmlajši skomigne in naprej gleda televizijo.

MAMA: A se boš še kaj učil?

NAJMLAJŠI: Bom risal za sprejemce.

MAMA: Matej, maturo maš.

NAJMLAJŠI: *Don't be so sure about that.*

MAMA: Prosim?

Najmlajši ne odgovori.

MAMA: Lahko bi mi prišel pomagat.

NAJMLAJŠI: Lahko se okužim.

MAMA: Pojdi po pladenj in zloži nanj že razkužene stvari.

Najmlajši odide iz prostora. Mama hitro skoči v dnevno sobo po kozarec, ga pregleda in ga odloži na jedilno mizo. Vrne se k razkuževanju. Potem skoči do kozarca na mizi z razkužilom, ga razkuži in se vrne k vrečkam. Najmlajši pride s pladnjem in začne nanj zlagati izdelke iz trgovine. Z mamo nekaj časa v tišini pospravljata.

MAMA: Od jutri naprej delam od doma.

NAJMLAJŠI: Super.

MAMA: Ko bom jaz delala, se boš ti učil, potem bova mela pavzo za kosilo, potem se boš še malo učil. Jutri bo pire in špinača, v sredo bolognese, za četrtek sem mislila, da bi skuhala ričet, ki ga lahko jeva še v petek. Za k špinači lahko spečeva še jajca.

NAJMLAJŠI: Ričet.

MAMA: Po kosilu bova šla na sprehod, zdaj je še posebej pomembno, da se dovolj gibamo, zvečer pa lahko gledava filme. Ali pa bereš Cankarja za maturo. Jaz bi tisto komedijo z Affleckom.

NAJMLAJŠI: Bom bral Cankarja. A to odnesem v hladilnik?

MAMA: Mlečne na zgornjo polico, sadje v levi predal, meso v spodnjega. Ne tistega z zelenjavo.

Najmlajši odnese pladenj.

Drugi teden

Drugi prizor

25. marec 2020, 8.54

Najmlajši pripravlja jedilno mizo za dva, nanjo postavlja krožnike, skodelice, različne marmelade, nutelo, kafetjero, pomarančni sok, kozarce za penino in steklenico penine. Nazadnje prinese krožnik, na katerem je ogromno palačink. Usede se za mizo in začne jesti. Iz pomarančnega soka in penine si zmeša mimozo. Kmalu pride v prostor mama, ki je še oblečena v pižamo in kopalni plašč.

MAMA (tokrat v pozitivnem, hvaležnem tonu): Mmmmm ... Kako lepo diši!

NAJMLAJŠI: Jutro.

MAMA: Ameriške palačinke! In mimoza. Ja, Matej, to je pa ko v filmu!

Sede k mizi.

NAJMLAJŠI (nazdravi): Vesel materinski dan!

Mama se nasmehne. Tišina. Jesta.

MAMA: A ne moreš spat? Brala sem, da se nam to lahko začne dogajati in da je ...

NAJMLAJŠI: Nisem reku, da ne morem spat.

MAMA: Če do štirih gledaš filme, ob osmih pa serviraš zajtrk, ki je super!, sem mislila, da ne moreš spat.

NAJMLAJŠI: Nisem gledal filmov.

MAMA: Saj nimam nič proti, sam skrbi me zate.

NAJMLAJŠI: Mami, spal sem. In nimam motenj spanja. Mogoče jih maš ti.

Tišina.

MAMA: Ampak blo je slišat neke glasne dialoge in ...

NAJMLAJŠI: To so bili sosedje.

MAMA: Prosim?

NAJMLAJŠI: Mami, ne vem. Jaz sem spal. A bi mleko?

MAMA: Prosim.

Najmlajši vstane od mize in odide. Mama je nekaj časa sama, potem se najmlajši vrne z mlekom in ga doda kavi v skodelicah.

NAJMLAJŠI: Mami?

MAMA: Ja, Matej?

NAJMLAJŠI: A misliš, da bi morala it po babi?

MAMA: Zakaj pa to?

NAJMLAJŠI: Zdaj ko sva doma, bi lahko midva skrbela zanjo. Da ne bo cele dneve sama.

MAMA: Oh, Matej, to je sam začasno. Za dva tedna. Potem bo spet vse normalno. Babico bi pa selitev sam zmedla in potem bi ji blo težko it nazaj. Prevelik šok. Sploh pa se moraš ti učit za maturo. Si že prebral *Hlapce*?

NAJMLAJŠI: Ja.

MAMA: *Za narodov blagor?*

NAJMLAJŠI: Babi je učila slovenščino, lahko bi mi pomagala.

MAMA: Kaj pa drugi štirje predmeti?

NAJMLAJŠI: V domu lahko zboli.

MAMA: Matej, to je sam začasno. Za dva tedna. Potem bo spet vse normalno. Zvečer lahko skupaj bereva Cankarja, če želiš. Na glas. Drame mora človek brat na glas.

NAJMLAJŠI: Vlog je sto. Midva sva pa dva. Če bi bla še babi, bi bli že trije.

Oglasi se hišni zvonec. Najmlajši in mama se začudita, saj že dolgo ni zvonilo in nihče ne hodi naokrog. Najmlajši gre hitro proti oknu, pogledat, kdo je. Pozvoni še enkrat.

MAMA: Ne odpirat! Bom jaz.

Najmlajši potrka po oknu in pomaha. Mame nekaj časa ni. Najmlajši kaže nekakšne geste skozi okno, zvonec vse pogosteje zvoni. Končno pride mama. Oblečena je v bel skafander, na obrazu ima zaščitno masko, nadela si je čepico čez lase ter zaščitna očala, na roke vleče rokavice. Odide skozi vhodna vrata in zapre za sabo. Najmlajši naprej opazuje skozi okno, potem ga odpre in lahko slišimo pogovor.

NAJSTAREJŠI: Ne, ne, ne, punca rabi mal svobode. In jaz sem njej dal to svobodo.

MAMA: Ne more te kar spodit. Saj ni njeno stanovanje.

NAJSTAREJŠI: Ni me spodila, mami.

MAMA: In kako si prišel sem?

NAJSTAREJŠI: Ja Kaja me je pripeljala.

MAMA: Upam, da bo ona plačala stroške.

NAJSTAREJŠI: Mami, no, ptičice se ti vračajo v gnezdo. A nisi srečna?

MAMA: Upam, da se zavedaš, da ogrožaš svojega brata.

NAJSTAREJŠI: Pa saj nisem kužen.

MAMA: Matej je astmatik.

Najmlajši zapre okno. Odide nazaj za mizo in popije veliko penine. Čez nekaj časa vstopita mama in najstarejši. Mama postavi v kot njegovo potovalko. Najstarejši se začne slačiti, mama vsak kos oblačila odloži k potovalki.

NAJMLAJŠI: Čao, Luka!

NAJSTAREJŠI: Kje si, mali? A so to palačinke?

MAMA (*najmlajšemu*): Luka bo en teden v spodnji sobi. Vsaj en teden. Uporabljal bo spodnjo kopalnico. Ti zdaj ne hodi tja. (*Najstarejšemu*.) Hrano ti bom prinesla jaz, vodo maš v kopalnici.

NAJSTAREJŠI: A zgledam ko Jezus? Ker zaenkrat še ne znam vode spreminjat v vino.

NAJMLAJŠI: Ja, v teh gatah zgledaš ko Jezus.

Najstarejši sleče še spodnjice.

MAMA: Pokrij se, no!

NAJSTAREJŠI: Kot da me nisi ti rodila. ... Rekla si, da moraš vse razkužiti.

Najstarejši odkoraka proti kopalnici.

MAMA: Čakaj! (*Mu razkuži roke.*) Lahko bi mi rože prinesu.

Najstarejši zmedeno gleda.

MAMA: Materinski dan je.

NAJSTAREJŠI: Cvetličarne so zaprte.

Odide proti kopalnici.

NAJMLAJŠI: *Welcome to paradise!*

Tretji teden

Tretji prizor

1. april 2020, 15.07

Najmlajši stoji sredi dnevne sobe s knjigo v roki. Vmes menja dve poziciji, tako kot se spreminjata sogovornika dialoga.

NAJMLAJŠI: “Vi ste filozof ... Ali vendar je čudno, da živite tako lepo in pri miru sredi tega trušča, sredi teh velikih razprtij ...”

Premakne se na drugo mesto.

“Me ne zanimajo te razprtije. Tudi ne razumem jih natanko. Razložite mi, milostljiva, kaj je interesantnega v njih?”

Se vrne nazaj na prvotno mesto.

“Vi ne vidite ničesar interesantnega? No, res, interesantnost ni glavna stvar. Ko bi bilo na tem, bi tudi jaz živela ... lepo in pri miru. Ali tukaj je v prvi vrsti narodov blagor –”

Se zopet premakne.

»Ah, da ... Ah, da ... Nisem se domislil ... Toda, oprostite, nekaj je kljub temu zad ... za temi stvarmi, tako rekoč ... za narodovim blagrom. Kako bi se mogli drugače ljudje zanimati ... za narodov blagor ... in čemu se potemtakem prepirajo? ... Hm, nekaj mora bit zad ... za narodovim blagrom.”

V dnevni sobi ob oknu stoji tudi najstarejši. Nekaj pozorno opazuje skozi okno, ob pogledu na to uživa.

NAJMLAJŠI: Kaj to sploh pomeni?

Najstarejši se ne odzove, še vedno je zatopljen v opazovanje.

NAJMLAJŠI: Luka!

NAJSTAREJŠI (*še vedno gleda skozi okno*): Kaj?

NAJMLAJŠI: Kaj to pomeni?

NAJSTAREJŠI: Kaj?

NAJMLAJŠI: Kaj je zadaj? Za narodovim blagrom?

NAJSTAREJŠI (*odsoten*): Ne vem, mali, ne vem.

NAJMLAJŠI: A nisi ti režiral tega teksta?

NAJSTAREJŠI: Kdo je to?

NAJMLAJŠI: Gornik.

NAJSTAREJŠI: Gornik?

NAJMLAJŠI (*polista po knjigi*): Aleksij Gornik.

NAJSTAREJŠI (*se obrne proti bratu*): O čem sploh govoriš?

Najmlajši mu pokaže knjigo.

NAJSTAREJŠI: Jebote, Cankar. (*Pokaže proti oknu.*) Kdo je to?

NAJMLAJŠI: Sosed.

NAJSTAREJŠI: A si jo podrl?

NAJMLAJŠI: Neee!

NAJSTAREJŠI: Pol jo bom pa jaz.

NAJMLAJŠI: Deset let je mlajša od tebe.

NAJSTAREJŠI: In?

NAJMLAJŠI: Fuj.

NAJSTAREJŠI: A ti kaj drkaš, mali?

NAJMLAJŠI: Ni čudno, da te je Kaja pustila.

NAJSTAREJŠI: Kdo to pravi?

NAJMLAJŠI: Aja, ti si se prostovoljno vrnu domov.

Najstarejši se ujezi in gre s pestmi proti najmlajšemu.

NAJMLAJŠI: Ne smeš se me dotikat, ne smeš se me dotikat!!!

Najstarejši se ustavi.

Pozvoni pri vratih. Brata se začudeno spogledata.

NAJSTAREJŠI: Mogoče je soseda!

Gre do okna, ki gleda pred vhodna vrata.

NAJMLAJŠI: Kdo je?

Najstarejši ne odgovori. Najmlajši pride do okna.

MAMA (*se zadere*): Ne odpirat!!! Bom jaz.

Brata gledata skozi okno. Nato se spogledata. Sta popolnoma šokirana. Do okna pride tudi mama. Ne more verjeti svojim očem. Nekaj časa nemo stojijo pri oknu. Še enkrat pozvoni. Mama odide do vhodnih vrat, kjer iz omare vzame skafander in se spet popolnoma zaščiti, enako kot takrat, ko je prišel najstarejši.

MAMA (*med oblačenjem, besna*): To je prvi april. To ne more bit nič drugega kot prvi april. Danes je prvi april. Dan norcev. Z norci.

NAJMLAJŠI: Grem jaz?

MAMA: A si zmešan?

Še enkrat pozvoni.

NAJSTAREJŠI: Lahko grem jaz.

MAMA: Ne, ne, ne ... Ti ... Ti si prevelik za skafander.

Globoko vdihne, izdihne, vdihne, izdihne. Stopi ven in zapre vrata.

Najmlajši in najstarejši obstojita in se gledata. Potem najmlajši začne odpirat okno, da bi poslušal pogovor.

NAJSTAREJŠI: Mali, en nasvet, iz prve roke: nikol ne prisluškuj pogovorom svojih staršev. To je neko odraslo sranje. Ki pa je ... sranje.

Najstarejši zapre okno. Najmlajši sede na kavč in odpre knjigo. Od zunaj se sliši dretje. Najmlajši si pokrije ušesa in poskuša brati knjigo. Najstarejši v tem trenutku prižge glasbo, zelo glasno. V oknu vidimo mamo v skafandru, ki se pogovarja z moškim, ki je pred vrati. Najstarejši se zavrti na glasbo, najmlajši vrže knjigo na tla in odpre omarico z alkoholom. Natoči si viski.

NAJMLAJŠI: Sam za našo izbrano družbo ... Danes ... Ekskluzivno za vas ... Lady Hamilton!!!

Izpije dva kozarca, potem natoči še najstarejšemu. Brata pijeta in plešeta, najstarejši morda z neko lučjo osvetli najmlajšega. Potem se mu pridruži v spot lightu, hočeta plesati skupaj, a absurdno pazita na medsebojno razdaljo.

MAMA: Luka!

Sinova ne slišita zaradi glasne glasbe.

MAMA: Luka!!! (Ugasne glasbo.) Kje je tvoj šotor?

NAJSTAREJŠI: Nimam pojma.

NAJMLAJŠI: Na podstrešju.

MAMA: A je čist?

NAJMLAJŠI: Najbrž.

MAMA: Luka, pojdi ponj.

NAJSTAREJŠI: Zakaj jaz?

MAMA: Na podstrešju je prah.

Najstarejši odide.

NAJMLAJŠI: Lahko je pri meni.

MAMA: Ni govora!

NAJMLAJŠI: Ponoči je deset stopinj.

MAMA: Pa naj gre nazaj, od koder je prišel.

Četrti prizor

3. april 2020, 10.08

Čez dve noči. Oče stoji pri vratih, tokrat na notranji strani. Zaviti v tri deke, s kapo na glavi, njegova podoba spominja na brezdomca ali begunca, tako kot jih predstavljamo v gledaliških predstavah. Dva metra od njega stoji mama in za njo oba sinova. Mama tokrat ni v skafandru. Oče pokašlja in smrka. Nekaj časa nerodna tišina. Zgolj pohkrkavanje in smrkanje.

MAMA: Vsi bomo umrli.

NAJSTAREJŠI: Temu se reče krog življenja.

NAJMLAJŠI (*zapoje*): *From the day we arrive on the planet, and blinking, step into the sun ...*

NAJSTAREJŠI: Sam prehladil se je.

MAMA: Tega ne moreš vedet.

NAJSTAREJŠI: Po mojem pa kar lahko.

NAJMLAJŠI (*mami*): To je zarad tega tvojega šotor.

NAJSTAREJŠI: V bistvu je moj šotor.

MAMA: Saj je mel kalorifer.

NAJMLAJŠI: April je.

MAMA: Saj! Lahko bi bil januar!

Nekaj časa tišina. Oče še naprej smrka.

OČE: Kje je mama?

MAMA: Pa smo tam.

OČE: Mirjam?

Tišina.

OČE: Kje je moja mama?

MAMA: Tam, kjer so stari ljudje.

Tišina.

OČE: Umrla je.

MAMA: O, moj bog, ne.

NAJSTAREJŠI: Še.

NAJMLAJŠI: V domu je.

OČE: V domu? To je njen dom!

MAMA: Ne hodi v kuhinjo. Če pa mogoče ne razumeš več slovensko: *Non devi entrare in cucina.*

Mama odkoraka stran.

OČE: Od kdaj je tam?

NAJMLAJŠI: Od lanskega božiča.

OČE (*se dere*): Mojo mamo si za božič dala v dom?

NAJMLAJŠI: Po božiču.

OČE (*se dere*): Za novo leto si jo dala v dom? (*Kašlja.*)

NAJMLAJŠI: Nekdo je umrl za božič.

Tišina.

NAJSTAREJŠI: Jaz grem drkat.

Odide.

Nekaj časa tišina. Oče smrka in sname s sebe odejo. Eno. Drugo. Tretjo. Še vedno je zavil v spalno vrečo. Kot gosenica. Obsedi.

OČE: Kako je z njo?

NAJMLAJŠI: Marca je bla okej.

OČE: A ma telefon?

NAJMLAJŠI: Ni ga hotla.

Tišina. Smrkanje.

OČE: Pa ti, kaj počneš te dni? Ogromno časa, ha?

Vrne se mama. V rokah ima posteljnino. Začne postiljati kavč.

NAJMLAJŠI: Pripravljam se na sprejemce.

OČE: Oblikovanje?

MAMA: Arhitektura.

OČE: Ti gre?

NAJMLAJŠI: Prijavu sem se na tečaj risanja.

OČE: Super.

NAJMLAJŠI: Ki ga zdaj ni ...

Tišina.

OČE: *Online?*

NAJMLAJŠI: Ne bom dal keša za *online* tečaj. Saj nisem glup.

OČE: Šparaš?

NAJMLAJŠI: Ja. Tenks za keš, ki si mi ga poslal.

Tišina. Smrkanje.

MAMA: Če jutri ne bo boljše, greš na testiranje.

NAJMLAJŠI: Ne more bit boljše, če spi na mrazu.

Mama z gesto pokaže na postlan kavč. Nato odide. Se vrne.

MAMA: Obleke in deke daj pred vrata.

Odide.

OČE: In? Kako kaj punce?

NAJMLAJŠI: Ni časa za punce.

OČE: Oh, vedno je čas za punce.

NAJMLAJŠI: Tud za dve hkrati.

Najmlajši odide.

Četrty teden

Peti prizor

11. april 2020, 11.26

Mama je sama v dnevni sobi. Telefonski pogovor. Morda stacionarni telefon ali mobilni telefon in slušalke, tako da ima proste roke. Medtem odpira okna, zrači hišo in z razkužilom briše površine. Oče skrit prisluškuje.

MAMA: Fanta da bi bla sama ... Joj, mislim, saj Matej zna kaj skuhat, ampak ... Da bi ga zdaj s tem obremenjevala ... Maturo ma. Pa dva fanta sama doma ... Ne vem, Igor ... Pa Matej je astmatik. Ja, saj veš. Ja, vem, da si že dva tedna doma. ... No, pa tri. ... Kaj pa občine? ... Bom še malo razmislila, prav? Ja. Moram ju vprašat. Ja. Tudi jaz te ... Aha ... Sem. Zakaj? *(Pogleda naokrog po prostoru, preveri, da ni nikogar.)* Sama sem, ja. Zakaj? ... Ja, Matej se uči, Luka pa spi, najbrž. Sama, ja. ... Kaj? Joj ... A zdaj? ... Kaj pa bi rad slišal? ... Aha ... Mhm ... Poznam, ja. ... Zdaj? ... *(Začne mrmrati pesem Joeja Cockerja You Can Leave Your Hat On.)* Z besedilom? Prav, prav. *(Spet začne mrmrat.)* Bolj počasi? *(Mrmra in nadaljuje v petje. Besedilo si morda nastavi na telefonu.)* Baby, take off your coat ... Real slow ... And take off your shoes ... To je besedilo. Original. ... Iiiiigooorr! ... Prav. Prav! *(Znova mrmranje melodije. Odpeto kot song.)* Odpenjam ti gumb zdaj tam, tam na vrhu srajce, in pod njim še enega, pararapapapa pararapapapa. O, pri popku sem zdaj in malo te požgečkam, po potki dol se spustim in tam te poljubi-im ...

V hišo vstopi najmlajši, pijan je.

MAMA *(šokirana; v trenutku prekine)*: Matej! A se ne učiš? Kje si pa bil?

NAJMLAJŠI: Na sprehodu.

MAMA: Dežuje. A ti prav hočeš zbolet? A nimaš pouka?

NAJMLAJŠI: Sobota je.

MAMA: Sobota je?

Najmlajši rigne.

MAMA: Kaj pa tako po pivu smrdi?

Tišina. Najmlajši sploh ne ve, ali se želi zagovarjati. Pojavi se oče. Že manj prehlajen.

OČE: Jaz!

MAMA: Od kdaj pa ti piješ pivo?

NAJMLAJŠI: Od kdaj pa res ti piješ pivo?

Oče zbegano gleda. Pogleda proti najmlajšemu. Postane mu jasno.

OČE: Od ...

MAMA: V resnici me sploh ne zanima. *(Skoraj odide, a se še vrne po telefon.)*
Matej, roke.

Odide.

Najmlajši si razkuži roke, potem gre in sede na kavč, prižge televizijo. Oče prisede. Nekaj časa tišina.

OČE: Mama se je pogovarjala po telefonu ... Z nekim ... Igorjem ...

Tišina.

OČE: A mogoče veš ... Kdo je Igor?

Oče se prisede bližje.

NAJMLAJŠI: To ni meter pa pol.

Oče se presede. Tišina.

OČE: Torej ne poznaš Igorja?

Tišina.

OČE: Kje si dobil pivo?

NAJMLAJŠI: Igor je veterinar. ... Mami ga je spoznala, ko je šla uspavat Rexa.

OČE: *Igor the dog-tor.*

Najmlajši se nasmeje.

OČE: A Rexa že dolgo ni več?

NAJMLAJŠI: Ti hočeš sam vedet, od kdaj mami šmira z Igorjem.

Pozvoni. Oče in najmlajši se spogledata.

MAMA (*se zadere od daleč*): Bom jaz!!!

Pridrvi do vhodnih vrat, pomanjkljivo oblečena. Obleče se v skafander in gre ven.

Pride najstarejši.

NAJSTAREJŠI: A je soseda?

OČE: Mogoče je Igor.

NAJSTAREJŠI: Kdor koli že je, boljše za njega, da ma pičko.

NAJMLAJŠI: Sigurno je Igor.

Vstopita mama in srednja, to je hči, srednji otrok. Srednja nosi potovalko in vrečo.

SREDNJA: In pol se nama je še bojler pokvaru. In pol je stanodajalec reku, da naj sama zrihtava, ker on ne more prit z obale.

MAMA: A Rok ga ne zna popraviti?

SREDNJA: On je arhitekt.

MAMA: Ki dela v cvetličarni.

SREDNJA: Mami ...

MAMA: Zakaj pa lastnik ne pride bojlerja popraviti?

SREDNJA: Je reku, da ne more. Z obale je.

MAMA: Kolk plačujeta?

SREDNJA: 550.

MAMA: Za garsonjero? In ta človek ne more prit bojlerja popraviti?! Lastnoročno ga bom zvelkla z obale.

SREDNJA: Najbrž ne more prit zarad občinskih mej ...

MAMA: Ena taka najemnina mu kazen pokrije ...

SREDNJA: Pa še net so nama odklopili. Saj vidva mata net, a ne? Ta država misli, da lahko hodim na *online* predavanja brez interneta. Zakaj je šotor na vrtu?

MAMA: Kam pa je šel Rok?

SREDNJA: Ammm ... Kjer je prostor za enega, je tudi za dva?

MAMA: Kaj?

SREDNJA: *Pod medvedovim dežnikom?* Svetlana Makarovič?

NAJMLAJŠI: Kjer je prostor za dva, je tudi za tri.

OČE: Samo da Mirjam ni medved, ampak je lisica.

Srednja šele sedaj opazi očeta. Presenečenje.

OČE: Živjo, Pavlina.

Pavlina ne more verjeti svojim očem. Obrne se proti mami.

SREDNJA: Kaj pa on dela tu?

NAJMLAJŠI: Zato je šotor na vrtu.

MAMA: Tvoj oče je ugotovil, da je trenutno varneje prit v Slovenijo kot ostat v Napoliju.

SREDNJA: Če je lahko on, je lahko tud Rok.

OČE: Seveda je lahko tud Rok.

Mama z zamerljivim pogledom ošine očeta.

NAJSTAREJŠI: Bom še jaz Kajo povabu.

SREDNJA: Obljubim, da bova pospravljala za sabo. Pa pomival bo posodo. Od zajtrka, kosila in večerje.

MAMA: Počasi s posodo, počasi.

SREDNJA: Pa kuhat zna!

NAJSTAREJŠI: Taki prav pridejo!

SREDNJA: Živjo tud tebi, Luka.

MAMA: Kje je?

SREDNJA: Za garažo ...

MAMA: Kaj pa jaz vem, kje sta se vidva lajhala ...

SREDNJA: Mami ...

MAMA: Matej je astmatik.

SREDNJA: Lahko sva v šotoru.

Včeraj je lepši od jutri I.

Šesti prizor

Silvestrovo 2007. Najmlajši (6 let), srednja (11 let), najstarejši (15 let), mama, (40 let), oče (42 let). Jedilna miza, na njej socialistična posoda in sveče, ki so skupaj z lučkami na novoletni jelki edini vir svetlobe. Vsa družina zbrana za mizo, v ozadju se sliši glasba, Čajkovski: Hrestač.

MAMA: A je kaj omake za k pečenki?

OČE: Pa kako vedno pozabim!

Odide.

SREDNJA: Kaj bo za sladico?

MAMA: A ne vohaš?

Srednja povoha.

SREDNJA: Jabolčna pita?

MAMA: Mhm.

SREDNJA: Z olupljenimi jabolki?

OČE (*se vrne s skodelico in jo da mami*): Danes so bli na obisku neki pridni škratje, ki radi lupijo jabolka.

SREDNJA: Pol pa ne bom več krompirja.

NAJMLAJŠI: A lahko darila? A lahko darila?

MAMA: Po večerji.

NAJMLAJŠI: Nisem več lačen.

NAJSTAREJŠI: Jaz pa vem, kaj dobiš!

OČE: Luka ...

NAJMLAJŠI: Ne, pa ne veš.

NAJSTAREJŠI: O, ja, pa vem!

MAMA: A bo še kdo omako?

NAJSTAREJŠI: Pa še mal pečenke. A lahko ta kos?

NAJMLAJŠI: A res veš, kaj dobim?

NAJSTAREJŠI: Mhm. Srečal sem dedka Mraza.

NAJMLAJŠI: Kaaaaaj?

SREDNJA: Kje si pa ti srečal dedka Mraza?

MAMA: To pa tud mene zanima.

OČE: Mene tud.

NAJSTAREJŠI: Vidu sem ga v kaminu.

NAJMLAJŠI: Ne, pa nisi.

NAJSTAREJŠI: Kako da ne?

NAJMLAJŠI: Ker skozi kamin pride Božiček.

Oče in mama planeta v smeh.

SREDNJA: Kdaj bo pita?

Peti teden

Sedmi prizor

13. april 2020, 9.38

Fant zelo natančno z gobico briše madeže z jedilne mize. Potem jo pošprica z razkužilom in jo še enkrat zbriše z drugo krpo. Pride mama, v rokah nosi ogromen pladenj s posodo. Pozorno pogleda mizo, fant zaskrbljeno in upajoče čaka odziv. Mama odloži pladenj na mizo. Fant želi razporediti posodo, a mu mama dovoli vzeti v roke le servietke. Vseeno se trudi pomagati. Mama nato prinese še hrano in čisto nazadnje še kozarce Lady Hamilton. Previdno jih razporedi po mizi.

MAMA (*se zadere*): Luka! Pavlina! Matej! Zajtrk!

Oče, ki je do zdaj spal na kavču, se strese in zbudi. Usede se na kavč in opazuje, kaj se dogaja.

NAJMLAJŠI: Kako naj se učim za maturo, če se že navsezgodaj dereš!

MAMA: Zajtrk je. (*Fantu:*) Ti si tu. (*Mu pokaže stol, ki je najbolj distanciran od vseh drugih.*)

SREDNJA (*poljubi fanta; on ji pokaže, kje sedita*): Ooo, fensi kozaarci! Kaj pa praznujemo?

MAMA: A Luka je pa gluha?

NAJMLAJŠI: Sigurno drka.

MAMA: Kako pa govoriš! Luka!

SREDNJA (*pogleda očeta, ki je še vedno na kavču*): A ti ne boš jedu, Matjaž?

MAMA: Luuuka!

Oče vstane s kavča in pride do mize, fant mu primakne stol, očetu je nerodno, neprijetno, ne reče nič, sede.

SREDNJA: A lahko že jemo?

MAMA: Sam še nekaj!

Mama odide.

FANT (Očetu): Kako ste spali?

OČE: Na kavču.

MAMA (*na mizo postavi jabolčno pito*): Luuukaaaa!

NAJMLAJŠI: Zakaj ste me presedli?

MAMA: Tam si bolj na varnem.

FANT: Pa ne s polizanimi žlicami v marmelado!

MAMA: Luka!

SREDNJA: A je to jabolčna pita?

MAMA: Mhm!

OČE (*zase*): Z olupljenimi jabolki ...

SREDNJA: Ampak saj veš, da sem alergična na gluten!

MAMA: Od kdaj si alergična na gluten?

SREDNJA: Že dve leti.

MAMA: Ah, daj! Še veš ne, kaj je gluten.

Vzame njen krožnik in ji hoče naložit kos pite.

SREDNJA: Slabo mi bo.

MAMA: Luuuukaaaaa!!!

FANT: Bom pa jaz namesto tebe.

Najstarejši končno pride.

NAJSTAREJŠI: A si zmešana! Sobota je!

MAMA (očetu): Pazi, da ne bodo šle drobtine po tleh.

NAJSTAREJŠI: So-bo-ta!

SREDNJA: Ura je deset.

NAJSTAREJŠI: O, Pavlinči, seksi bradavičke. *Quarantine time. Free the nipple time.*

MAMA: Luka!

NAJSTAREJŠI: Iz dna srca sem ti hvaležen, da si me zbudila, da ne bom slučajno česa zamudu.

MAMA: To dobim v zahvalo, ker ti pripravim zajtrk.

SREDNJA: Bo pa pospravo, če že pripravo ni.

NAJSTAREJŠI: A se ni tvoj fant javu, da bo pospravo posodo?

SREDNJA: Rok je že pripravo.

MAMA: Ti bi moral meni pripraviti zajtrk! Ne pa da si pri osemindvajsetih priključen na moj hladilnik!

NAJSTAREJŠI: Ne bi o tem, kdo je priključen na čigav hladilnik. (*Pogleda v fanta.*)

SREDNJA: Ne zdaj izkoriščat situacije.

NAJSTAREJŠI: Jaz izkoriščam situacijo?

Očetu v nervozi pade kos pite na tla.

MAMA: Pa ... a sem rekla, da ne drobit po tleh!

NAJSTAREJŠI: Sem mogoče jaz s sabo pripeljal prikolico na dveh nogah?

Tišina. Nelagodje.

OČE: Luka, opraviči se.

NAJSTAREJŠI: Ti boš meni govoru, da naj se *jaz* opravičim?

MAMA: A greš po metlo, prosim.

NAJSTAREJŠI: Jaz naj grem po metlo?

MAMA: Ne bo ti krona padla z glave.

NAJMLAJŠI: Reče se: korona padla z glave.

NAJSTAREJŠI: Vikend je. V-i-k-e-n-d!

MAMA: Za vas, umetnike, je vsak dan vikend!

NAJSTAREJŠI (*z mize vzame kozarec Lady Hamilton in ga vrže na tla, kozarec se razbije*): Da bo kaj za pometat!!!

Zazvoni telefon.

MAMA (*dvigne telefon*): Kaj je!?! A, doktor Pregelj Aha ... Ja ... A vas lahko potem ... Aha Ja. Mhm Hvala. Na svidenje.

Vsi gledajo v mamo.

MAMA: Jožica je ... slabše.

Ta izjava zareže v raztrgano jutro. Jutro, ki je propadel poskus lepljenja mozaika preteklosti.

Osmi prizor

14. april 2020, 01.13

Noč. Najmlajši piše pismo. Zraven pije alkohol. Večkrat vzame nov list in začne od začetka. Zraven ima albume s fotografijami, nekaj jih izbere in na koncu skupaj s pismom zapre v kuverto.

V tem času mama ne more spati in živčno pregleduje škatlo s tabletami. Potem poplakne nekaj tablet. Morda persen, morda xanax ali kaj močnejšega ...

Najstarejši sedi na tleh s telefonom. Kliče in kliče. Ni odgovora. Še enkrat kliče. Vedno bolj obupan. Kliče. Ni odgovora. Vseeno še enkrat pokliče. Še vedno brez odgovora. Pridušen jok.

Deveti prizor

15. april 2020, 19.18

Dan. Fant pospravlja, zлага stvari v potovalko. Pride srednja.

SREDNJA: O, a greva na Bahame?

Tišina.

SREDNJA: A mam lahko sedež pri oknu?

Tišina.

SREDNJA: A si prelił šampon v 100-mililitrsko flaško?

FANT: Saj ne bova mela ročne prtljage.

SREDNJA (*ga objame*): A bova naročila penino po vzletu? Jaaa, mehurčki v zraku! Sam ne rigat. V bistvu ne jest kalamarov s tržaško. A bova šla prej še v Benetke? Saj letiva z Marca Pola?

FANT (*morbidno*): Ja.

SREDNJA: A prestopava v Londonu?

FANT (*morbidno*): Ja.

SREDNJA: Kolk ur pa čakava?

FANT: Ne vem.

SREDNJA: Greva vmes na mjuzikel! Jaaa! *Aladin, Aladin, Aladin!*

FANT (*se ji iztrga iz objema*): Pavlina, jaz grem.

SREDNJA: A z letečo preprogo?

FANT: Tukaj ni prostora zame.

SREDNJA: Kam boš pa šel?

FANT: Že kam.

SREDNJA: S čim že?

FANT (*spusti potovalko iz rok in se sesede*): Ne morem gledat, kako se vsak dan, vsako uro kregate zarad mene.

SREDNJA: Kdo se krega?

FANT: Pavlina ...

SREDNJA: Eh, oni bi se kregali s tabo al pa brez tebe. Sploh pa ... Mateju si všeč! Pa mami pomagaš.

FANT: Druga dva me bosta pa ubila.

SREDNJA: Matjažu je vseeno.

FANT: V tem tednu ste se petkrat skregali zaradi mene. Pa sredi je.

SREDNJA: Pa ne zaradi tebe ...

FANT: Ne morem gledati, kako te gledajo zaradi mene.

SREDNJA: Pa ne gledati. (*Mu prekrije oči z roko in ga poljubi.*) Jaz ne morem gledati v ta svet brez tebe. (*Se privije ob njegovo telo.*)

FANT: Pavlina, jaz nisem dober zate.

SREDNJA: Aja? Ker deset xanaxov je pa dobrih zame. (*Ga odrine.*)

FANT (*stopi do nje*): Eeeejjj ...

SREDNJA: Sovražim karanteno. Sovražim svet. Sovražim nove probleme. Sovražim maske.

Sovražim rokavice. Sovražim razkužila. Sovražim izolacijo. Sovražim *safe social distancing*. Sovražim, da ne morem do babi. Sovražim, da mogoče nikoli več ne bom vidla babi. Sovražim, da nisem večkrat šla do babi. Sovražim, da je foter nazaj. Sovražim, da smo zdaj spet dobri za fotra. Sovražim, da hočem biti dobra za fotra. Sovražim, da ne morem na faks. Sovražim, da bomo najslabše izobrazena generacija. Sovražim, da bomo šli nazaj, čeprav na nek način hočem nazaj. Sovražim, da sploh ne vem, kam gremo. Sovražim to nestalnost. Sovražim to nestabilnost. Sovražim to spremenljivost. Sovražim ta tekoči svet. Sovražim to mladost. Sovražim to prihodnost, ki je ne morem sovražiti, ker je sploh ni. Sovražim ta krasni nori svet. Jutri je v sanjah izgledal drugače. (*Jok. Potem tišina.*) Sovražim netopirje.

Tišina.

FANT: Kaj torej? Leteča preproga ali Bahami?

SREDNJA: Z letečo preprogo na Bahame.

Se začneta poljubljati. Strastno. Srednja je morda malce zasvojenjena s fizično bližino.

Šesti teden

Deseti prizor

20. april 2020, 20.20

Mama in srednja stojita ob oknu, med njima je seveda 1,5 metra razdalje, gledata skozi okno. Pozorno opazujeta, kaj se dogaja pri sosedih.

SREDNJA: Do kdaj bo Luka tu?

MAMA (*strmi skozi okno*): Do kdaj bosta pa vidva tu?

SREDNJA: A bo Matjaž ostal tudi, ko bo konec karantene?

MAMA: Ločena sva, Pavlina, ločena.

SREDNJA: Očitno sam na papirju.

MAMA: Papir je veliko oprijemljivejša stvar kot emocija.

SREDNJA: Zakaj pa pol Igor ne pride?

MAMA: Kako sta pa kaj vidva z Rokom?

SREDNJA: Dobro. Brez papirja.

MAMA: Brez denarja ...

SREDNJA: Ko bo konec, bo folk kupoval rože ko nor. Milijon porok, milijon zabav, milijon proslav, milijon premier ...

MAMA: A vsaj išče novo službo?

SREDNJA: Ko bo konec, bo dobil plačo za nazaj in za naprej!

MAMA: Ko bo konec ... Če bo konec.

SREDNJA: Kaj "če", valda da *bo* konec!

MAMA: Ne vem, Pavlina, ne vem. Rekli so štrnajst dni. Štrnajst dni! Rekli smo: okej, bomo doma. Rekli so: štrnajst dni in potem bo vse, kot je blo. Rekli smo: okej, čez štrnajst dni bo vse, kot je blo. Peti teden gre h koncu. To je že dvakrat dlje. In nihče ne ve, kdaj bo konec. In jaz tem številkam prav nič več ne verjamem. Nikomur več nič ne verjamem. Na dan dobivam po tri vloge za ločitev. Kar je super, denar bo. Al pa ga ne bo. Ljudje bi se ločili, ne vejo pa, da to stane ravno tolko kot poroka. Torej, ločitve bodo, denarja pa ne bo. In pri tem, ko dobivam po tri vloge za ločitev na dan, dobim pod streho svojega že davno ločenega moža.

SREDNJA: Ni spet tako davno ...

MAMA: Pavlina, ljudje se ne prenesejo. Zakaj kaznjence zaprejo v zapor? Zakaj!? Ker najhujše, kar te doleti, ni smrt, najhujše je, da si zaprt.

SREDNJA: Am, v bistvu je cilj resocializacija ...

MAMA: Kakšna resocializacija! Ljudi ne moreš kar zapret in se delat, da je s tem vse okej. "Za zdravje gre!" To družbo sta vedno zanimala samo fizično zdravje in farmacija! Nihče pa ne vlaga v psihično zdravje! Dve leti hodim na terapijo, da bom končno lahko šla čez to. Potem pa z danes na jutri postaneva ujetnika pod isto streho. Imela sem svoj mir. Imela sem svoj ritem. Končno sem spet imela življenje.

SREDNJA (*komentira situacijo, ki jo vidi skozi okno*): Grejo!

Obe postaneta pozorni in gledata, kaj bo. Kmalu razočarano odkimavata.

MAMA: Sem ti rekla.

SREDNJA: Ne morem verjet.

MAMA: Vedno je tako. Vedno. Ženske kličejo policijo, prasec dobi 700 evrov globe, in to je vse, kar lahko nardijo. Smrt zakonom. Enim in drugim.

SREDNJA: Čaki ... On bo dejansko ostal doma?

MAMA: Saj ga ne morejo izseliti iz njegove hiše.

SREDNJA: In ona tudi?

MAMA: Pa hčerki tudi.

Pride najstarejši.

NAJSTAREJŠI: Ja, glej jih, no, razočarane gospodinje. A malo vohljamo?

SREDNJA: Spizdi, Luka.

NAJSTAREJŠI: Ne, saj, soseda je vredna pogleda. Kaj pogleda? Greha!

SREDNJA: Mož jo pretepa.

NAJSTAREJŠI: Rečta ji, naj pride k meni. Jaz jo bom sam božal.

SREDNJA: Ti si tak kreten.

NAJSTAREJŠI: Hecam se, no. Bom rajši božal tvoje bradavičke brez modrčka.

MAMA: Luka! Meni je čist vseeno, kakšen kupleraj imate vi umetniki med sabo, ampak to je tvoja sestra!

SREDNJA: Hvala, mami. Se znam sama branit.

NAJSTAREJŠI: Aja? Kako se boš pa ti branla?

SREDNJA: Prefukala te bom.

NAJSTAREJŠI: Prefukala al pofukala?

MAMA: Jaz takšnih besed ne bom poslušala!

Jezna odide.

SREDNJA: Pa kaj bi rad?

NAJSTAREJŠI: Najprej ti povej ... Kaj bi rada?

SREDNJA: Da daš Roku mir.

NAJSTAREJŠI: Rok, Rok, Rok ...

SREDNJA: Kje maš pa Kajo?

Mu pomežikne.

Enajsti prizor

23. april 2020, 16.22

Mama je sama v dnevni sobi. Telefonski pogovor. Morda stacionarni telefon ali mobilni telefon in slušalke, tako da ima proste roke. Medtem odpira okna, zrači hišo in z razkužilom briše površine.

MAMA: Fanta da bi bla sama ... Joj, mislim, saj Matej zna kaj skuhat, ampak ... Da bi ga zdaj s tem obremenjevala ... Maturo ima. Pa dva fanta sama doma ... Ne vem, Igor ... Pa Matej je astmatik. Ja, saj veš. Ja, vem, da si že dva tedna doma. ... No, pa tri. ... Kaj pa občine? ... Bom še malo razmislila, prav? Ja. Moram ju vprašat. Ja. Tudi jaz te... Aha ... Sem. Zakaj? (*Pogleda naokrog po prostoru, preveri, da ni nikogar.*) Sama sem, ja. Zakaj? ... Ja, Matej se uči, Luka pa spi, najbrž. Sama, ja. ... Kaj? Joj ... A zdaj? ... Kaj pa bi rad slišal? ... Aha ... Mhm ... Poznam, ja. ... Zdaj? ... (*Začne mrmrati pesem Joeja Cockerja You Can Leave Your Hat On.*) Z besedilom? Prav, prav. (*Spet začne mrmrat.*) Bolj počasi? (*Mrmra in nadaljuje v petje. Besedilo si morda nastavi na telefonu.*) Baby, take off your coat ... Real slow ... And take off your shoes ... To je besedilo. Original. ... Iiiigooorr! ... Prav. Prav! (*Znova mrmranje melodije. Odpeto kot song.*) Odpenjam ti gumb zdaj tam, tam na vrhu srajce, in pod njim še enega, pararapapapa pararapapapa. O, pri popku sem zdaj in malo te požgečkam, po potki dol se spustim in tam te poljubi-im ...

Nekaj glasno zaropota, vstopi oče, pijan.

MAMA: Kaj pa je s tabo?

OČE: Živjo, žena!

MAMA: Ne kliči me žena.

OČE: Živjo, bejba!

MAMA: Igor, te pokličem nazaj.

OČE: *Igor, the dog-tor.*

MAMA: Kakšen pa si?

OČE: Kakšen pa si?

MAMA: Matjaž!

OČE: Matjaž!

MAMA: A nehaš!

OČE: Veš, Mirjam, jaz sem eho. Eeee-hooo. Eeee-hooo. Zaprt v jami oddajam večne krike. Kriiiiikeee. Kriiiiikeee. Zaprt, ja. In misliš, da me ni, da sem šel, ampak potem se odbijem od stene. Od stene v jami. In sem spet tu. Sem spet tu. Sem spet tu. Saj vem, ti si misliš, da sem jaz en tak bumerang. Bumerang. Bumerang.

Med očetovim monologom vstopi v hišo tudi najmlajši, a ga nihče ne opazi. Skrije se in prisluškuje pogovoru.

MAMA: A si ti pijan?

OČE: A si ti pijan?

MAMA: Pa kaj je to? Nova muha?

OČE: Pa kaj je to? Nova muha?

Mama hoče oditi.

OČE: Kje je mama?

MAMA: Kje je mama?

OČE: Kje je mama?

MAMA: Saj veš, kje je.

OČE: Pa zakaj?

MAMA: O tem se ne bom zdaj pogovarjala.

OČE: Zakaj?

MAMA: Ampak Matjaž ... Pa ti nikoli nisi pil. Nikoli.

OČE: Nikoli ne reci nikoli. Glej, spet! Eho. Eho. Eho.

MAMA: Lahko noč, Matjaž.

Odhaja.

OČE: To, kar so dečki naredili, je v resnici zelo pametno. Saj vem, saj vem, ti tega ne moreš razumet. Ti nikoli nisi razumela, zakaj ljudje posedajo po lokalih. Zakaj bi plačal trojno ceno piva, če ga lahko piješ doma. Zdaj, draga žena, ti lahko odgovorim na to vprašanje. Ker mi je zdaj postalo dokončno jasno. Zakaj plačujemo trikrat dražje pivo v lokaluh? Zato, ker je v to ceno všteta tudi svoboda. Zato.

MAMA: Naj živi svoboda.

OČE: Ampak to še ni vse! Predstavljaš si, kaj se zgodi z alkoholikom, ki ne more več viset na šanku? Kaj se zgodi z odvisnikom, če mu vzameš drogo? Lokal je varna hiša za moške. Ker tam so vsi na istem, tam mož ni več sam. Ne, ne, ne. Ko si sam v bedi, je bedno, ko nas je več v bedi, je pa zabavno. In nič več nisi sam. Ne, ne, ne. In ne da je lokal varna hiša za moške, posledično je lokal tudi varna hiša za ženske!

MAMA: Naj živi lokal.

OČE: Dol pri reki ... Je mala gostilnica, lokalček ...

MAMA: Dol pri reki ...

OČE: A si ti tut Eho? Eho. Eho.

MAMA: Ne, Matjaž, nisem.

OČE: Ti si lepša kot Eho.

MAMA: Dol pri reki ...

OČE: Ja! S tremi mizami ...

MAMA: Je lokalček?

OČE: Človek se mora nekam umaknit.

MAMA: Pa to je gojišče virusa! Oštarija na črno! In ti hodiš tja!?

Se oddalji od njega.

OČE: Ne. Jaz ne.

MAMA: Ti ne?

OČE: Ne Tine. Matej. Matej hodi tja.

MAMA: Ne, Matej pa že ne bi hodil tja.

OČE: On mi je pokazal ta lokalček.

MAMA: Lahko noč, Matjaž, lahko noč.

OČE: Mirjam?

Se ji približa.

MAMA: Okužu me boš! Vse nas boš okužu!

OČE: Mirjam, a lahko pridejo punce?

MAMA: Kakšne punce?

OČE: Sosedove.

MAMA: Sosedove.

OČE: A si ti ...

MAMA: Ne, nisem Eho. Kakšne punce?

OČE: S fanti smo se pogovarjali, da jih je treba rešit.

MAMA: Aha, vi niste pijanci, vi ste supermeni.

OČE: Mirjam, Janez je grozen. A si ti predstavljaš, da bi jaz bil Janez?

MAMA: In kaj ste ugotovili, supermeni?

OČE: Jaz sem rekel, da lahko punce pridejo k nam!

MAMA: Ampak Matjaž, mi živimo čez cesto, naj grejo vsaj na drugo stran vasi. Pa polni smo. Kje bosta pa spali?

OČE: Na kavču.

MAMA: Ti si na kavču.

OČE: Mirjam ...

MAMA: Lahko noč.

OČE: Mirjam, kje je mama?

Mama odide.

Dvanajsti prizor

24. april 2020, 04.20

Fant sedi na balkonu ali na terasi, skratka zunaj, pred hišo. Oče spi notri na kavču, morda se ga vidi, morda se samo sliši njegovo smrčanje. Fant kadi džojnt.

FANT (*gleda v zvezde*): Če bi se zdaj začel pogovarjat z vami ... Bi blo, kot da nastopam v neki predstavi. Kot da sem prišel na rampo, da bi povedal svoj monolog. Tok svojih veleumnih notranjih misli. No, pač tok svojih misli, saj misli ne morejo bit nič drugega kot notranje. No, jaz sicer ne nastopam na rampi, ampak z vami se bom pa vseeno pogovarjal. (*Potegne dim.*) Z nekom se pač v teh časih moraš pogovarjat. In ve ste vedno bile tukaj in vedno boste. In to mi je na vas najbolj všeč. Ve ste vidle že vse in ve veste vse. Vas človek ne more zradirat in ne more vas zapret. Ve ste dovolj daleč, da ste varne pred nami, in dovolj blizu, da vas lahko vidimo. Vas gledamo in vemo, da ste tu. In nič vam ne moremo, pa če bi še tako hoteli. In ugasnete se, ko se vam zljubi. Ko nas nočete več gledat. Ampak dokler nas še gledate ... (*Skoraj v solzah.*) A bo vse v redu?

Pride mama. Fant trzne. Hoče na hitro ugasnit džojnt.

MAMA: V redu je.

FANT: Res?

MAMA: Saj nisem tvoja mama. Ti pa tudi nisi več mulc.

Prisede zraven fanta.

FANT: Ne morte spat?

MAMA: Jaz ne spim, odkar se je rodil Luka. Odkar ni Matjaža, je še slabše. Čeprav ... v primerjavi s tem je blo tisto prej kar v redu.

FANT (*ji poda džojnt*): Pomaga.

MAMA (*potegne dim, potem sumničavo pogleda v džojnt*): A ti si tak cvetličar?

FANT: Prosim?

MAMA: Je tvoja?

FANT: Ne, ah, to pa ne.

MAMA: Vidiš, mogoče bi jo moral začet gojit.

FANT: Ne vem, če.

MAMA: Ta biznis zdaj cveti.

FANT: Dobesedno.

Oba se nasmehmeta šali. Potem tišina. Mama si prisvoji džojnt.

MAMA: Matjaž hoče naselit sosede.

FANT: Sosede?

MAMA: Sosedove punce.

FANT: A te ... S policijo?

MAMA: Ja. Mamo in hčerki.

FANT: To je lepo.

MAMA: Je, ja. Ampak do kdaj bo to trajalo? In enkrat bodo morale nazaj domov. In zakaj ravno k nam? Kot da nimamo že dovolj svojih problemov. Živimo ko kure v baterijski reji. Saj vem, saj vem, nič ne govori. Imam že sama slabo vest. Kaj so moji problemi v primerjavi z njihovimi? Vem, da so moji problemi stokrat manjši, ampak še vedno so problemi. Nimam se fino. Res se nimam fino. A se je kdo od vas mogoče vprašal, kako je meni? A se je kdo od sosedov vprašal, kako je meni? Ne, seveda ne. Ampak mi, mi

moramo pa zdaj reševati še tuje probleme. Ne morem reševati še teh novih problemov! Ko da ni bilo že starih dovolj!

FANT: Saj karantena ni ustvarila novih problemov, samo stare je potenciala.

Ta misel odzveni do zvezd.

MAMA: Če Jožica umre, bo ta hiša Matjaževa.

FANT: Predstavljajte si, da ugriznete v en svež, sočen Big Mac.

MAMA: Ali pa v nagce. S sladko-kislo. Pa v jabolčno pito.

FANT: Vse bi dal za en McDrive.

MAMA: Pa pomfriiiii.

FANT: Jaz bi pa tri hamburgerje. Štiri hamburgerje.

MAMA: Katere štiri?

FANT: Ja, Hamburgerje.

MAMA: A niso vsi hamburgerji?

FANT: Osnovni je Hamburger, potem so pa Cheeseburger, Big Mac, McBacon ...

MAMA: Še nikol nisem slišala, da bi kdo naročil hamburger. ... Sicer je res, da ne poslušam ravno, kaj drugi naročajo ... Včasih pa tudi ... Če sem ravno sama v vrsti ... Neka punca je enkrat naročila dvajset nagcev in dva menija Big Mac, pa sama je bla. No, mogoče jih je komu nesla. Al pa se je sam delala, da jih nekemu nese. (*Mama se zagleda v džojnt, ki ga je že skoraj povsem pokadila.*) Saj nimaš virusa, ne? ... Sicer pa, naj me pobere. (*Kadi naprej.*)

FANT: Kdo bo pa pol reševal vaše probleme?

MAMA: To ne bodo več moji problemi.

FANT: Še kar egoistična misel.

MAMA: Kakšni so pa tvoji plani, gospod altruist?

FANT: Moji plani?

MAMA: Načrti. Kaj hočeš od življenja?

FANT: Jaz sem ta, ki naj bi risal načrte, ampak zdaj obrezujem cvetove.

Tišina. Mama mu poda džojnt, ki je ugasnil.

FANT (*prižiga džojnt, ne uspe*): Nimam načrtov. Če nimaš načrtov, ti jih ne morejo porušit.

MAMA: Pa kje je Pavlina tebe našla.

FANT: V cvetličarni.

MAMA: Kaj bo zdaj z njo?

FANT: S Pavlino?

MAMA: S cvetličarno.

FANT: Mogoče bom končno začel delat v biroju.

MAMA: Ker z danes na jutri bodo množično začeli zaposlovat nove stare arhitekte.

FANT: Nihče ne more vedet, kaj bo z danes na jutri.

MAMA: Pa še Mateja vzemi za asistenta. Da bo mel referenco.

FANT: Bova za vas narisala en načrt, če jih mate tako radi.

MAMA: Pa obvezno še rezervnega.

FANT: Torej hiša s petimi nadstropji? Da se ne boste pobili med sabo.

MAMA: Šestimi. Še za Jožico.

FANT: Mimogrede ... Matej je res talentiran.

Tišina. Mama že hoče nekaj odgovoriti, v tem trenutku pa pride srednja.

SREDNJA: Ne morem spat.

MAMA: Hah, smo že trije.

SREDNJA: Mami?

MAMA (*se zresni*): Ja, Pavlina, povej?

SREDNJA: A si v redu?

MAMA: Cvetim. (*Obotavljajoče in okorno vstane.*) Mislim, da res pomaga.

Široko zazeha in odide.

SREDNJA: Kaj je z njo?

FANT: Eh, nič. Povej, zakaj ne spiš?

SREDNJA (*z otroškim glasom*): Stisni me.

Se mu usede v naročje.

FANT: A je bla mora?

SREDNJA: Ble smo s puncami. Pr nama. Mele smo čajanko, mela sem roza čajnik z belimi pikicami in tiste bele šalčke z mini rožicami in zlato obrobo. Jedle smo jabolčno pito. Bla je res *crunchy* in ni mi blo slabo. Potem ste prišli še fantje s fuzbal tekme in začela se je žurka. Bil je komad *Time of My Life*. In v trenutku, ko sem skočila k tebi, da bi me dvignu kot v filmu, je pozvonilo in jaz sem se zbudila. Samo da se nisem zares zbudila, ampak sem bla v operacijski. Ležala sem na mizi, nad mano pa niso bli zdravniki, ampak policaji ... So me hotli odpeljat, ker mam žurko. Pol sem rekla, da sem sam sanjala, da mam žurko, ampak oni so rekli, da točno zato, ker sem

sanjala, da mam žurko. Pol so me dvignil z operacijske mize, moj želodec je bil odprt, nad mano pa je stara medicinska sestra vpila: “Zarad vas bo pacientka umrla, ker ne znate zatipat vranice. Zarad vas bo pacientka umrla, ker ne znate zatipat vranice.” In ta pacientka sem bla jaz.

FANT (*jo poljubi na čelo*): Veš ... Meni so zvezde danes prišepnile, da bo še vse v redu.

Še vedno sedi v njegovem naročju. Nežno se poljubljata. Nato se usede čez njega, trebuh na trebuh. Strastno poljubljanje. Odnese jo v sobo. Pred vrati se pojavi najstarejši, ob njunih zvokih on masturbira.

Trinajsti prizor

26. april 2020, 07.13

Skozi vrata vstopita najstarejši in najmlajši. Najstarejši podpira najmlajšega.

NAJMLAJŠI: Ne povedat mami.

NAJSTAREJŠI: Saj nisem nor! Če zve, si brezveze preživél, ker te bo ona ubila. Pa še mene bo napizdla, da sem vzel njen avto.

NAJMLAJŠI: Kaj če bi te policija ustavla?

NAJSTAREJŠI: Bi reku, da grem po brata na urgenco. Zakaj moraš ti bolnici plačat?

NAJMLAJŠI: Ker ZZZS ne krije.

NAJSTAREJŠI: Zakaj ne krije?

NAJMLAJŠI: Zarad alkohola.

NAJSTAREJŠI: Brihten pa si.

NAJMLAJŠI: Jaz bi temu prej reku izkušn.

NAJSTAREJŠI: A maš keš?

NAJMLAJŠI: Ja. Zdaj ga ne rabim za tečaj risanja.

NAJSTAREJŠI: A si se ga zato napil?

NAJMLAJŠI: Ne. Pijem iz dolgčasa.

NAJSTAREJŠI: Noben ne pije iz dolgčasa pri devetnajstih.

NAJMLAJŠI: Nisi bil ti v karanteni pri devetnajstih.

NAJSTAREJŠI: A lahko še enkrat vidim izvid?

NAJMLAJŠI: Ne.

NAJSTAREJŠI: Ah, daj no!

Najstarejši začne bockat najmlajšega, bratsko se pretepata, iz jakne mu izvleče papir.

NAJSTAREJŠI: "19-letnik je bil dne 19. 4. 2020 ob 2.30 zjutraj sprejet na oddelek IPP zaradi izgube zavesti (sum na akutno zastrupitev z alkoholom). Pacient ob sprejemu odziven zgolj na bolečinske dražljaje, nepogovorljiv. Krvni tlak: 90/60, srčna frekvenca: 93. Saturacija bla, bla, bla ... Po prejetju infuzije je prišel k polni zavesti. Po šesturnem opazovanju, ker ni kazal znakov poškodb, je bil v spremstvu odpuščen v domačo oskrbo. V primeru, da se pojavijo ..." Kako si sploh prišu tja?

NAJMLAJŠI: Bajе me je našu nek gospod in poklical ...

NAJSTAREJŠI: In to te bo stalo 300 evrov?

NAJMLAJŠI: Kje je zdaj ta gospod, ko ga rabiš ...

NAJSTAREJŠI: Ti bom jaz plačal.

NAJMLAJŠI: Saj nimaš.

NAJSTAREJŠI: Mam.

NAJMLAJŠI: Če si reku, da si ob dva projekta pa da ti za zadnjega še niso plačali.

NAJSTAREJŠI: Sem se znašu po svoje.

NAJMLAJŠI: A dilaš droge?

NAJSTAREJŠI: Ja, pa da me zaprejo.

NAJMLAJŠI: Saj si že zaprt.

NAJSTAREJŠI: In kje te je našu ta gospod?

NAJMLAJŠI: Baje da na robu cestišča.

NAJSTAREJŠI: Katerega cestišča?

NAJMLAJŠI: Baje v Srednji vasi.

NAJSTAREJŠI: Tako daleč?

NAJMLAJŠI: A pol dilaš droge?

NAJSTAREJŠI: Oddajam flet.

NAJMLAJŠI: Kaj? A ne živi Kaja v njem?

NAJSTAREJŠI: Živi, ja.

NAJMLAJŠI: Njej ga oddajaš?

NAJSTAREJŠI: Njej pa njenemu novemu tipu. Ampak res ne povedat mami, ker me bo vrgla iz bajte. Jaz pa rabim ta keš.

NAJMLAJŠI: A te je prevarala?

NAJSTAREJŠI: Jaz sem njo.

NAJMLAJŠI: Grdo.

NAJSTAREJŠI: Ni bed. Zdaj lahko fukam katero kol, kadar kol ... Če ni lih karantena.

NAJMLAJŠI: Ampak to ni ljubezen.

NAJSTAREJŠI: Dejmo, Werther, gremo spat. Alkohol ti je skisal možgane.

NAJMLAJŠI: Daj mi izvid.

NAJSTAREJŠI: Tole bom kar jaz lepo obdržal.

NAJMLAJŠI: Moj je.

NAJSTAREJŠI: Bla sva v bolnici, mali. Če sem fasal virus, mora mama vedet, da sem ga fasal, ko sem delal dobro delo.

NAJMLAJŠI: Pa saj so ločeni oddelki.

NAJSTAREJŠI: Mali, virus skače. Leti.

Oponaša ptiča.

Najmlajši skoraj odide.

NAJSTAREJŠI: Ej, kaj je zdaj s sosedomi? A pridejo?

NAJMLAJŠI: Ne vem.

NAJSTAREJŠI: Če vidiš tamalo, ji povej, da ji bom jaz z veseljem pomagal.

NAJMLAJŠI: A ne bi rajši meni pomagal s Cankarjem?

NAJSTAREJŠI: A brko te matra?

NAJMLAJŠI: Še vedno ne razumem, kaj je zadaj, "nekaj je kljub temu zadaj ... za temi stvarmi, tako rekoč ... za narodovim blagrom". Kaj je to?

Sedmi teden

Štirinajsti prizor

27. april 2020, 22.33

Mama je sama v dnevni sobi. Telefonski pogovor. Morda stacionarni telefon ali mobilni telefon in slušalke, tako da ima proste roke. Medtem odpira okna, zrači hišo in z razkužilom briše površine.

MAMA: Fanta da bi bila sama ... Joj, mislim, saj Matej zna kaj skuhat, ampak ... Da bi ga zdaj s tem obremenjevala ... Maturo ima. Pa dva fanta sama doma ... Ne vem, Igor ... Pa Matej je astmatik. Ja, saj veš. Ja, vem, da si že dva tedna doma. ... No, pa tri. ... Kaj pa občine? ... Bom še malo razmislila, prav? Ja. Moram ju vprašat. Ja. Tudi jaz te... Aha ... Sem. Zakaj? (Pogleda naokrog po prostoru, preveri, da ni nikogar.) Sama sem, ja. Zakaj? ... Ja, Matej se uči, Luka pa spi, najbrž. Sama, ja. ... Kaj? Joj ... A zdaj? ... Kaj pa bi rad slišal? ... Aha ... Mhm ... Poznam, ja. ... Zdaj? ... (Začne mrmrati pesem Joeja Cockerja You Can Leave Your Hat On.) Z besedilom? Prav, prav. (Spet začne mrmrat.) Bolj počasi? (Mrmra in nadaljuje v petje. Besedilo si morda nastavi na telefonu.) Baby, take off your coat ... Real slow ... And take off your shoes ... To je besedilo. Original. ... Iiiiigooooorr! ... Prav. Prav! (Znova mrmranje melodije. Odpeto kot song.) Odpenjam ti gumb zdaj tam, tam na vrhu srajce, in pod njim še enega, pararapapapa pararapapapa. O, pri popku sem zdaj in malo te požgečkam, po potki dol se spustim in tam te poljubi-im ...

Pride oče, povsem poklapan, s pismom v roki, namenjen proti mami. Ona počasi odloži telefon. Oče ji pomoli pismo.

MAMA: Kaj je to?

OČE: Preberi.

Mama začne po tihem brati z lista.

OČE: Na glas.

MAMA: “Draga babi,

upam, da je pri vas manj v kurcu, kot je tukaj v kurcu. Tako se izražam, ker bi tudi ti tako rekla. Mislim, da ti na ta način najlažje opišem, kako je. Luka in Pavlina sta prišla nazaj domov, ampak saj sama veš, da si z njima človek ne more prav veliko pomagat. Veš, kdo je še tukaj? Rok je prišel skupaj s Pavlino. Uči me risat in projektirat za sprejemce. Moraš spoznat Roka. Meni se zdi carski! Veliko tudi pomaga mami, zato imam jaz manj dela in lahko več rišem. Luka še vedno ne zna kuhat, Pavlina pa kuha samo pašto, brezglutensko, ne vem, če si že slišala zanjo. Rok zna skuhat govejo juho! Ni tako dobra kot tvoja, je pa vseeno boljša od moje. Pravi, da zna narediti tudi orehovec, tako da čakava, da bodo orehi malo bolj debeli. To bo najbrž šele junija, tako da moraš obvezno počakat! Ko bo narejen, ti ga prinesem za probat. Tvoje zaloge so najbrž že zdavnaj pošle. Upam, da sestre niso prestregle zadnje pošiljke. Sicer pa sem tudi njim namenil eno stekleničko, za potne stroške. V kleti sem našel predlanski borovničevец, če bi bila tu, bi ga spila ob remiju, tako pa sem ga v družbi gospodične pasjanse popil kar sam. Podrl sem tvoj rekord, za petnajst sekund! Zdaj vem, kaj je tvoja skrivnost. Ni mi treba odgovoriti, ker vem, da težko pišeš.

Tako ali tako pa kmalu pridem!

S kurčevimi pozdravi na daljavo,

Matej”

Tišina. Mama zre v očeta, kaj ga muči. Ona nima problema.

OČE: Niti omenu me ni.

MAMA (*še enkrat preleti pismo*): Mene tud ne.

OČE: Govori o Roku. Celo pismo govori o Roku. Mene pa niti omenu ni.

MAMA: Najbrž te je v prejšnjem pismu. Al te pa še bo.

OČE: “Veš, kdo je še tukaj? Rok.” Niti povedal ji ni, da sem se vrnu.

MAMA: Vrnu. On se je vrnu. Vi vsi bi se celo življenje radi nekam vračali. Ko enkrat greš, greš. Edino, kamor še lahko greš, ko enkrat greš, je, da greš naprej. Ne nazaj. Vrniti se ne da. Vrniti. Kakšna lepa beseda. Vrniti. Iti. Ne

glej me tako, ker nisem sama nič drugačna. A misliš, da jaz pa ne čakam, da bo spet tako kot nekoč? A misliš, da se je blo meni enostavno sprijaznit, da si odšel in da ni več življenja, ki smo ga meli? Ja, tudi jaz sem čakala, da bo spet vse tako, kot je blo. In glej, ti si se vrnu, ampak nič ni tako, kot je blo. A misliš, da bo svet kdaj tak, kot je bil? Ne spim, ker si ne predstavljam sveta, v katerega sem poslala svoje otroke. Ne upam si zaspat, ker ne vem, v kaj se bom zbudila. Jutri je v sanjah izgledal drugače. ... Sicer pa ji sam povej, da si se vrnu.

V roke mu porine pismo in hoče oditi.

OČE: Mirjam? (*Mama se ustavi.*) Kako je z njo?

MAMA: Mislim, da je skrajni čas, da jo probaš obiskat.

OČE: Ampak kako?

MAMA: Ne vem. Enega te mogoče še spustijo not. Njen sin si.

OČE: Kolko še?

MAMA: Ne vem.

OČE: Mogoče prej prekličejo ukrepe.

MAMA: Na tvojem mestu ne bi računala na to.

OČE: Tako slabo je?

MAMA: Morala bi dobivat terapijo dvakrat tedensko. Zdaj pa ... jo je dobila dvakrat marca, na aprilsko pa še čaka.

OČE: In sama je ...

MAMA: Kaj hočeš povedat s tem?

OČE: Da ji ne bi blo treba bit sama.

MAMA: Nikomur ne povej, da greš. Matej bo hotu zraven. Dva pa sigurno ne prideta not.

OČE: Kaj pa občine?

MAMA: Povej jim, da je tam notri tvoja mama, ki so ji dnevi šteti ...

OČE: Vsem tam notri so dnevi šteti.

Včeraj je lepši od jutri II.

Petnajsti prizor

Silvestrovo 2007. Najmlajši (6 let), srednja (11 let), najstarejši (15 let), mama, (40 let), oče (42 let). Vsa družina je zbrana okrog novoletne jelke, lučke na njej so skupaj s svečami na mizi edini vir svetlobe. Otroci odvijajo novoletna darila, v ozadju se sliši glasba, Čajkovski: Hrestač.

NAJMLAJŠI: Kaj maš, kaj maš, kaj maš?

NAJSTAREJŠI (*obrača škatlo, sliši se, da so notri lego kocke*): Uooo, srednjeveški grad!

NAJMLAJŠI: Vaaaaau, kocke! Jaz bi tudi to!

MAMA: To je še pretežko zate, ti boš lahko gradil, ko boš malo večji.

OČE: Ampak saj ti bo Luka posodu, a ne?

NAJSTAREJŠI: Uooo, še dvizni most ma!

NAJMLAJŠI: Jaz bi tudi!

NAJSTAREJŠI: Pa katapult!

OČE: Pavlina, si že našla svojega?

SREDNJA: Slabo mi je.

MAMA: Če si pa pojedla polovico pite. A ti skuham kamilce?

OČE: Ta je zate.

SREDNJA (*odvije papir*): *Pod medvedovim dežnikom!*

OČE: To je od iste avtorce kot *Sapramiška*.

SREDNJA: Vem, oči. Pa *Sovica Oka* tudi.

NAJMLAJŠI: A gremo lahko zdaj sprobat sanke?

MAMA: A ne bi počakali na jutro? Da bo svetlo?

NAJSTAREJŠI: Do jutra lahko sneg že zgine.

MAMA: No, pol pa hitro v kombinezone!

NAJSTAREJŠI: Jaz sem prevelik za moj kombinezon!

OČE: Pol pa kar v gatah!

SREDNJA: Jaz sem pa prevelika za te pravljice.

Šestnajsti prizor

28. april 2020, 3.37

V času tega prizora se svetloba spremeni v takšno, kot je v flashbackih. Srednja sedi v dnevni sobi. Nekaj časa sama. Bere knjigo. Nato pride najstarejši. Nekaj časa jo zgolj opazuje. Obsijana je s toplo svetlobo iz stoječe svetilke. Chiaroscuro. Ona ga ne vidi. Potem se ji razkrije.

NAJSTAREJŠI: Kaj pa ti tu sama?

SREDNJA: Učim se.

Najstarejši ji vzame knjigo iz rok.

NAJSTAREJŠI: *Pod medvedovim dežnikom.*

SREDNJA: Morala bi se učiti. Pa se mi ne da.

NAJSTAREJŠI: Ti maš vsaj kaj za delat.

SREDNJA: Ja. Jaz bom generacija zdravnikov, ki ni sposobna zatipat vravnice. (*Tišina.*) Pa ti?

NAJSTAREJŠI: Ne morem spat.

SREDNJA: Zakaj?

NAJSTAREJŠI: V tej občini ma glih pet bejb tinder. Pa nobena se noče dobit.

SREDNJA: A mi vrneš knjigo?

NAJSTAREJŠI: Zakaj ti ne moreš spat?

SREDNJA: Saj nisem rekla, da ne morem spat.

NAJSTAREJŠI: Ampak ne moreš.

Nekaj časa tišina. Oba čakata, da bo drugi kaj rekel. Tišina. Najstarejši spusti knjigo na mizo in začne zapuščati prostor.

SREDNJA: Ne morem spat, ker čakam, da se bom zbudila.

NAJSTAREJŠI (*se ustavi*): Kaj?

SREDNJA: Čakam, da se bom zbudila.

NAJSTAREJŠI: Če pa ne spiš.

SREDNJA: Delam se, da spim. Da sanjam. In čakam, da se bom zbudila.

NAJSTAREJŠI: In ko se boš zbudila ...

SREDNJA: Bo spet vse po starem.

NAJSTAREJŠI: Brez Roka?

SREDNJA: Ne, ne brez Roka. No, mogoče tudi brez Roka.

NAJSTAREJŠI: Brez Roka, ha?

SREDNJA: Brez roka trajanja.

Tišina. Najstarejši prisede k srednji.

SREDNJA: To pa ni meter pa pol.

NAJSTAREJŠI: Sem mislu, da hočeš, da je vse po starem.

Smejeta se. Srednja se privije k najstarejšemu.

NAJSTAREJŠI (*pogleda v knjigo*): To si dobila za dedka Mraza.

SREDNJA: Dedek Mraz, ja. Svet se je začel sesuvat, ko je umrl dedek Mraz. Ampak nisem si mislila, da se bo tako sesul.

NAJSTAREJŠI: Še vedno maš Božička.

SREDNJA: Na Coca-Coli.

NAJSTAREJŠI: To so sanje v resničnosti.

SREDNJA: Zato se pa hočem zbuditi.

Najstarejši jo poljubi na usta. Kot Trnuljčico. Da bi se prebudila.

V tem trenutku v sobo vstopi mama. Prižge se glavna luč. Mama za nekaj trenutkov obnemi, ne ve, kaj naj si misli. Ne ve, ali je prav videla. Opazuje ju. Gledajo se.

MAMA: A sta kaj vidla Mateja?

Srednja je povsem odsotna.

NAJSTAREJŠI: Mogoče spet leži pijan v kakem obcestnem jarku.

MAMA: Kaj?

NAJSTAREJŠI: Hecam se.

MAMA: Ni ga v sobi.

NAJSTAREJŠI: Najbrž je na sprehodu, no.

MAMA: Ura je štiri zjutraj. Pavlina, a si ga ti vidla? Pavlina! Pavlina, s tabo govorim!

SREDNJA: Kaj?

MAMA: A je šel Matej tu mimo?

SREDNJA: Ne.

MAMA: Luka, pokliči očeta.

Najstarejši odide.

Mama opazuje srednjo. Razmišlja o tem, kar je videla. Nekaj časa tišina. Srednja se ne odziva.

MAMA: Ni zdravo, da se ponoči učiš.

Tišina. Mama še sama ne ve, zakaj je to izjavila.

Vrne se najstarejši.

NAJSTAREJŠI: Foter ne dvigne.

Sedemnajsti prizor

29. april 2020, 8.20

Zgodnje jutro. Mama v časopisni papir ovija kozarce, ki smo jih videli v prvem prizoru, in še neko drugo stekleno posodo. Vse, kar ovije, zloži v kartonaste škatle. Ta akcija traja in traja. Potem pride fant.

FANT: Kaj pa počnete?

MAMA: Dobila sem kupca.

FANT: Ampak to je vaša Lady Hamilton!

MAMA: Lady Hamilton vama bo pokrila letno najemnino.

FANT: Ne, tega ne morem sprejet.

MAMA: A pod mojo streho pa lahko živiš? Vzela ga bosta.

Fant obstane, rahlo prestrašen zaradi odločnega tona. Mama naprej pakira kozarce. Ogromno kozarcev. Toliko kozarcev, da bi ob njih lahko pomislili, da so to kozarci za Gatsbyjeve zabave.

Zazvoni telefon. V drugem prostoru. Zvoni in zvoni. Mama naprej pakira kozarce. Pride najstarejši v pižami, on je vedno v pižami, z zvonečim telefonom.

NAJSTAREJŠI: A si gluha? Zbudil me je! (*Fantu.*) Kaj pa ti buliš? (*Mami.*) Doktor Pregelj je. (*Poda telefon mami.*)

MAMA: Kar javi se.

NAJSTAREJŠI: Sploh ga ne poznam.

MAMA: Za vse sem sama. (*Vzame telefon.*) Prosim? ... Jaz sem, ja. Mhm. ... Mhm. Ja. ... Ne vem. Moram govorit z možem. ... Njen sin, ja. ... Sporočim. Hvala. ... Hvala za klic.

Tišina. Dolga tišina. Če bi bili kozarci mama in če bi bili v filmu, bi v tem trenutku razneslo vse kozarce. Hkrati. In drobni kristali bi se razpršili v zrak kot zamrznjene leteče solze. Potem bi padli na tla in postali prah.

NAJSTAREJŠI: Kaj je blo?

MAMA: Luka, pokliči očeta in mu reci, naj pride nazaj.

NAJSTAREJŠI: Mami, kaj je blo?

MAMA (*pospravi še zadnji kozarec*): Nič ne razlagaj. Nočem, da Matej zve po telefonu.

NAJSTAREJŠI: Mali je z njim?

MAMA: Skril se je v prtljažnik.

Osemnajsti prizor

29. april 2020, 13.13

Najmlajši sam ali pa z družino na drugi strani, a ne gre nihče do njega. Niti najstarejši, niti srednja, niti mama, niti oče, niti fant. Skratka sam. Najmlajši sam. Bolečina. Histeričen jok in lovljenje sape. Jeza. Boksanje v steno. Z desno roko. Udarec za udarcem. V steno. Z desno roko. Udarec za udarcem. Z roko, ki se pripravlja na sprejemne izpite. Udarec za udarcem. V steno. Z desno roko. Udarec za udarcem. Z roko, ki se pripravlja na sprejemne izpite. In še vedno jok. Lovljenje sape. Jeza. Boksanje v steno. Z desno roko. Udarec za udarcem. V steno. Z desno roko. Udarec za udarcem. Z roko, ki se pripravlja na sprejemne izpite. Udarec za udarcem. Razpoka za razpoko. Udarec za udarcem. Zlom za zlomom. Udarec za udarcem. Kri. Desna roka. Kri.

Osmi teden

Devetnajsti prizor

1. maj 2020, 14.03

Mama je sama v dnevni sobi. Telefonski pogovor. Morda stacionarni telefon ali mobilni telefon in slušalke, tako da ima proste roke. Medtem odpira okna, zrači hišo in z razkužilom briše površine.

MAMA: Fanta da bi bla sama ... Joj, mislim, saj Matej zna kaj skuhat, ampak ... Da bi ga zdaj s tem obremenjevala ... Maturo ma. Pa dva fanta sama doma ... Ne vem, Igor ... Pa Matej je astmatik. Ja, saj veš. Ja, vem, da si že dva tedna doma. ... No, pa tri. ... Kaj pa občine? ... Bom še malo razmislila, prav? Ja. Moram ju vprašat. Ja. Tudi jaz te ... Aha ... Sem. Zakaj? (*Pogleda naokrog po prostoru, preveri, da ni nikogar.*) Sama sem, ja. Zakaj? ... Ja, Matej se uči, Luka pa spi, najbrž. Sama, ja. ... Kaj? Joj ... A zdaj? ... Kaj pa bi rad slišal? ... Aha ... Mhm ... Poznam, ja. ... Zdaj? ... (*Začne mrmrati pesem Joeja Cockerja You Can Leave Your Hat On.*) Igor? ... Igor? Halo? Igor? (*Pogleda v telefon. Kliče. Čaka s telefonom na ušesu. Ni odgovora.*)

Dvajseti prizor

4. maj 2020, 16.52

Oče. Oče, ki opazuje srednjo in fanta, kako se pakirata. Oče, ki ne ve, kako naj skomunicira. Njegova punčka, ki že dolgo ni več punčka, ampak je še vedno punčka. Oče, ki opazuje. To traja in traja. Oče sam. Nato pride najstarejši.

NAJSTAREJŠI: Kaj je, gazda, a bodo prišle sosede?

Potreplja očeta po rami.

Enaindvajseti prizor

7. maj 2020, 22.49

Najmlajši sedi za mizo. Celo desno dlan ima v gipsu. Pred seboj ima risalni list in poskuša risati z levo roko. Poskuša. Vztraja. Besno zmečka list papirja. Vzame nov list in spet poskuša. Vztraja. Zmečka list. In tako znova in znova. Vsakič isto. Pride najstarejši. Nekaj časa opazuje brata. Dolgo ne ve, kaj bi mu rekel.

NAJSTAREJŠI: In, mali, že znaš Cankarja?

NAJMLAJŠI: “Toda, oprostite, nekaj je kljub temu zad ... za temi stvarmi, tako rekoč ... za narodovim blagrom. Kako bi se mogli drugače ljudje zanimati ... za narodov blagor ... in čemu se potemtakem prepirajo? ... Hm, nekaj mora bit zad ... za narodovim blagrom.”

NAJSTAREJŠI: In, že veš, kaj je zad ...?

NAJMLAJŠI: Vem, ja.

NAJSTAREJŠI: No, da slišim to modrost!

NAJMLAJŠI: Vem, da nimam ne babice ne prihodnosti.

Dolgo tišina. Najstarejši začne pobirat s tal zmečkane liste in jih ravnati, drugega za drugim. Ogleduje si jih. Zloži jih na mizo.

NAJSTAREJŠI: Dobro, mali, dobro.

NAJMLAJŠI: A me zafrkavaš?

NAJSTAREJŠI: Babi bi bla ponosna.

Odide.

Najmlajši ostane sam. Gre po steklenico alkohola. Stežka jo odpre z eno roko. Hoče vzeti kozarce Lady Hamilton, ampak jih ni. Obstane. Zapre steklenico in jo odloži na tla. Uleže se na kavč, na katerem je prej spal oče. Očeta ni. Mogoče je že nekje daleč, v neki drugi hiši, mogoče pa je zgoraj, skupaj z mamó. Najmlajši se pokrije z njegovo posteljnino. Tema.